

Література:

1. Карпова О. В. Причины и условия рецидивной преступности женщин: особенности региональной характеристики. *Актуальные проблемы экономики и права*. 2014. № 1. С. 261–266.
2. Криминология: учебник / под ред. В. Н. Кудрявцева и В. Е. Эминова. М. : НОРМА, 2010. 800 с.
3. Осадчук О. А. Состояние, динамика и причины преступности несовершеннолетних лиц женского пола в Российской Федерации (федеральный и региональный уровень). *Этносоциум и межнациональная культура*. 2018. № 9 (123). С. 117–121.
4. Ломброзо Ч., Ферреро Г. Женщина преступница и проститутка. М., 1994. 93 с.
5. Попова С. А. Криминологический анализ детерминант женской насильственной преступности. *Российский следователь*. 2007. № 23. С. 22–23.
6. Чубаркин М. М. Семья как фактор, детерминирующий криминальное агрессивное поведение у женщин. *Российский следователь*. 2006. № 11.
7. Синьков Д. В. Некоторые социально-экономические детерминанты женской преступности. *Российский следователь*. 2009. № 18.
8. Крымкин В. В. Женщина-преступница. *Мировой судья*. 2008. № 12.
9. Шиян В. И. Нравственно-психологическая характеристика личности корыстных преступниц. *Российский следователь*. 2012. № 17.

УТВЕРЖДЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ТА ЇЇ РОЗБУДОВА НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ (1992–2005 РР.)

Бондаренко А. І.

*студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*
Науковий керівник: Галдікін О. В.
*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Кажучи що провал антиконституційного перевороту в СРСР (19–21 серпня 1991 р.) створив сприятливі умови для повного проголошення незалежності Української держави. Загальнонаціональний

референдум 1 грудня 1991 р., на якому 90,32% громадян проголосувало за Акт проголошення незалежності України та одночасні вибори Президента (Леонід Кравчук, 1990–1994), завершив процес становлення молодій держави. [5] Та на сесії Верховної Ради України першого скликання восени 1991 р. і навесні 1992 р. було прийнято ряд законів: про громадянство, про підпорядкування військ, які дислокуються на території України, про ліквідацію КДБ та створення Служби безпеки України. Протягом січня-лютого 2002 року Верховна Рада затвердила державний синьо-жовтий прапор, малий тризубний герб та гімн Павла Чубинського та Михайла Вербицького «Ще не вмерла Україна» [6].

Позитивним результатом першого періоду державотворення в Україні (1991–1994 рр.) стало створення нових органів управління. Однак мінусом цього процесу було те, що старій комуністичній номенклатурі вдалося зберегти всю владу в своїх руках. Частина представників місцевої некомуністичної інтелігенції була прийнята до уряду та деяких обласних адміністрацій (Львівська, Івано-Франківська, Волинь та Тернопіль), переважно на другорядні посади, пов'язані з наукою, культурою та освітою.

26 лютого 1992 року Україна зробила важливий крок до європейської інтеграції, підписавши Гельсінський Заключний акт. Основним принципом цього документа є положення про відсутність територіальних вимог і недоторканність кордонів. 16 листопада 1994 року Верховна Рада ухвалила рішення про приєднання до Українського Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. У 1996 році, остаточно позбувшись свого ядерного арсеналу, Україна стала першою країною у світі, яка добровільно відмовилася від зброї масового знищення. Такими були відносні успіхи України на міжнародній арені протягом 1991–1994 років. Влітку 1994 р. до влади в Україні прийшла нова політико-економічна група. Нова адміністрація Леоніда Кучми поступово почала заповнювати керівні посади представниками дніпропетровської еліти, що спричинило значне загострення політичної боротьби між регіональними угрупованнями [8].

Реформи, проведені в 1994–1996 роках, позитивно вплинули на економіку України: значно знизилася темпи падіння ВВП, а інфляція в 1997 р. не перевищувала 1 відсотка, заробітна плата в іноземному еквіваленті була підвищена більш ніж у 4 рази. Реформи, проведені в 1994–1996 роках, позитивно вплинули на економіку України: значно знизилася темпи падіння ВВП, а інфляція в 1997р. не перевищувала 1 відсотка, заробітна плата в іноземному еквіваленті була підвищена більш ніж у 4 рази.

Наступна виборча кампанія 1998–1999 років ознаменувала загострення внутрішньополітичної боротьби в Україні. Розподіл парламенту

приблизно на рівні частини: ліву і праву спричинило кризу, яка завадила його нормальному функціонуванню. Проте за допомогою пропрезидентських сил ліві поступово втрачали позиції. Леонід Кучма переміг на президентських виборах 31 жовтня 1999 року (36,49% у першому турі і 56,25% у другому). Нинішній президент переміг у 14 областях України. Найпереконливішою була його перемога в західних областях.

Результати виборів засвідчили серйозний розкол в українському суспільстві, спричинений неправильними оцінками реформаторської діяльності Леоніда Кучми та підтримуваних ним політичних сил. Ця обставина змусила його бути більш рішучим у вирішенні існуючих проблем.

В результаті реформ Віктора Ющенка в Україні відбулося реальне підвищення зарплат. Виявилось, що Україна може жити без зовнішніх кредитів. Заборгованість, яка не була виплачена з 1995 року, погашена за рахунок зменшення прибутків олігархів (юридичних злочинців). Проте Віктор Ющенко виявився «білою вороною» серед керівництва країни: він не належав до партнерської номенклатури чи криміналітету. В результаті Віктор Ющенко опинився в ізоляції на правлячому Олімпі [2].

З метою зміцнення своєї влади Кучма вів послідовний наступ на позиції Верховної Ради.

Результатом виборів у березні 2002 року стало формування демократичної опозиції. Основною його складовою був блок «Наша Україна» на чолі з Віктором Ющенком. Поряд з ним в опозиції були Соціалістична партія Олександра Мороза, Блок Юлії Тимошенко та КПУ Петра Симоненка. Вибори 2002 р. показали зрілість партійної системи українського суспільства, занепад лівого впливу (КПУ Петра Симоненка (140 тис. членів) набрала 21,8% голосів, 24,7% на виборах 1998 р.), Соціалістична партія Україна. з Олександром Морозом – 7,3 відсотка, у 1998 році – 8,6 відсотка). Серйозна поразка номенклатурно-олігархічних партій, об'єднаних у виборчий блок «За Єдину Україну» (Народно-демократична партія Валерія Пустовойтенка, Аграрна партія України Михайла Хладія, Лейбористська партія України Сергія Тігіпка, Партія регіонів Віктора Януковича 8%) забрала всі 11% 1998. 14,2 відсотка [7].

Головними результатами правління Леоніда Кучми є довгоочікувані економічні реформи, прийняття Конституції та введення гривні, що ознаменувало всебічне становлення Української держави. Протистояння між олігархами (владою) та політичними партіями сприяло виникненню організованої опозиції.

Проголошення реформ і відмова від статусу ядерної держави вивели Україну з міжнародної ізоляції. Восени 1994 р. і навесні 1995 р. Міжнародний валютний фонд і Світовий банк підписали угоду з українським урядом про фінансову допомогу українським реформам.

Українсько-американська політика також різко змінилася. У 1996 році Україна була однією з перших країн, яка отримала державну допомогу США, поступаючись лише Ізраїлю та Єгипту. Білий дім чітко дав зрозуміти, що зацікавлений у існуванні незалежної української держави як гаранта політичної стабільності в Центральній та Східній Європі [2].

Активізація зовнішньої політики України на західному напрямку виявилася в тому, що на 1 січня 1995 р. вона входила до складу 37 міжурядових міжнародних організацій, серед яких Світовий банк, Міжнародний валютний фонд, Європейський банк реконструкції та розвитку. стала повноправним членом Ради Європи. Зміцнюються відносини з НАТО, які почалися з підписання програми співробітництва «Партнерство заради миру» у 1994 році. У липні 1997 року в Мадриді була підписана Хартія про особливе партнерство між Україною та НАТО, а в 2001 році – Програма співробітництва на період до 2014 року. Український уряд бере участь у складі миротворчих сил ООН у гарячих точках по всьому світу. З 2000 по 2001 рік Україна була непостійним членом Ради Безпеки ООН, безпосередньо впливаючи на вирішення найважливіших проблем сучасності.

Зовнішня політика України була багатовекторною – Україна декларувала стратегічне партнерство з Росією та США, Великобританією, Німеччиною та Польщею.

У зовнішній політиці відбувся перехід від «багатовекторності» до зміцнення економічних зв'язків з Росією та проголошення членства в НАТО. ГУУАМ (Консультативний форум України, Грузії, Молдови, Азербайджану та Узбекистану) був заснований у 1997 році, на відміну від СНД, де домінують росіяни, його території та тісніша співпраця зі Сполученими Штатами. Основним напрямком співпраці тут є створення Євразійського транспортного коридору, військово-технічне та економічне співробітництво.

На вимогу Заходу Україна закрила Чорнобильську АЕС у 2001 році, не отримавши повністю обіцяної компенсації.

Таким чином, за останні роки Україні вдалося значно зміцнити свій авторитет на міжнародній арені. Західний вектор політики набув більш конкретних обрисів. Одинадцять років незалежності показали світові стійкість української держави. Стала очевидною важлива роль України як члена світового співтовариства, без якої неможливо вирішити багато міжнародних справ. Високий рівень українських технологій та значний освітній потенціал її громадян створили для нашої країни високий авторитет. Підвищення економіки та рівня життя сьогодні залишається найважливішим стратегічним завданням уряду.

Література:

1. Бойко О. Д. Історія України : посібник. Київ : Вид. центр Академія, 2002. 656 с. (с. 566–647). Серія «Альмамагер».
2. Віднянський С. В., Мартинов А. Ю. Зовнішня політика України як предмет історичного аналізу: концептуальні підходи та перспективи. *Український історичний журнал*. 2001. № 4. С. 41–57.
3. Дещинський Л.Є., Панюк А.В. Міжнародні відносини України: історія і сучасність. Львів. Т. 1. 2002.
4. Курс лекцій з історії України та її державності / за ред. Л. Є. Дещинського. Львів, 1999. С. 313–335.
5. Кульчицький С. В. Утвердження незалежної України: перше десятиліття. *Український історичний журнал*. 2001. № 2–4. С. 3 22; 3–41.
6. Лановик Б. Д., Лазарович М. В. Історія України : навчальний посібник. Київ : Знання-Прес, 2001. 698 с.
7. Новітня історія України : посібник. Вид. 2-е, доп. / А.Г. Слюсаренко, В.І. Гусев, В.Н. Дрожжин та ін. Київ : «Вища школа», 2000. 664 с.
8. Політична історія України : посібник / під ред. В.І. Танцюри. Вид. 2-е, доп. Київ : Вид. центр «Академія», 2001. 656 с. (с. 566–647). Серія Альмамагер.

КОНСТИТУЦІЯ ПИЛИПА ОРЛИКА: ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ, ЗНАЧЕННЯ

Бурима К. В.

студентка юридичного факультету

*Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Науковий керівник: Галдикін О.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри загальноправових дисциплін

*Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

У статті розглянуто основні положення Конституції Пилипа Орлика 1710 р. Також розкрито питання про значення Конституції П. Орлика, що є показником високого розвитку політичної та правової культури українського суспільства XVIII ст. 5 квітня 1710 р. в Україні було обрано нового гетьмана. Ним став соратник Мазепи – Пилип Орлик. Цього ж дня на раді було складено, прийнято і оголошено Пилипом Орликом